

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνεχεια του «Κόμητος Μοντεχρήστου»)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)
—Μά φίληρό την, λοιπόν!... Δάσε ένα στερνό φιλά σ' εκείνη που σέ γεννησε και που σε...συχώρει!...

Καί πνιχτά πάλι, μέσα του, εξάλλος από άποτροπισμό κι άγανάχτησι, ξαναμουγκρισε:

—Άτιμε τών αιμιών!... Ήλιό άχρειέ άπ' όλους τούς άχρειούς! Σπρωγμένος έτοι ό Βενεδέτο, γονάτισε διαταχτικά κι άπλωσε τό μετωπό του πρός τά λαχταριόμενα μητρικά χε.λη. Με όπερτάτη προσπάθεια η κυρία Δαγκλάρ, έκανε ν' ανασηκωθεί λίγο, θυθίζοντας τά χέρια της στή μικρή λιμνή του ίδιου αιματος της, γιά να στηριχτή. Μα τά σανίδια, μουσκεμένα άπ' τό αιμα της, ήσαν γλυστερά, τά χέρια της δέν έβηκαν στηριγμα κ' η δυστοχιόμενη γυναικα ξαναπυσε πάλι, ένω τό άναρχικό κεφάλι της χτυπούσε χάμω με ύπόκωφο γρούπο.

Δέν ξανασηκώθηκε πια τό χλωμό αυτό κεφάλι: Η κυρία Δαγκλάρ ήταν νεκρή!

Ο Βενεδέτο πιναχτηκε όρθός, τότε. Στό ώχρό φως του λύχου, τό πρόσωπό του φωτίζε άπαίσινα παραμορφμένο άπ' τών τριμύριό!

Κι ό Σανσέλιο, συγκλονισμένος από άνέκφραστον άποτροπισμό, τόν είδε να ρίχνεται σαν άγρυμί άπάνω στό χρηματοκιώθιο, να τό άγκαλιάζει με δίπια κι άκουσε τά στεγνά του χε.λη να τραυλιόζουν:

—Τό εκατομύριο!... Είνε δικό μας πια, Σανσέλιο... Έλα να τό μοιραστούμε!

Ο Σανσέλιο αναστατώθηκε. Έσφιξε με λύσσα τή γροθιά του και κατάχλωμος, άπειλητικά, μουγκρισε:

—Ίσκιούσι!... φύγε από μπροστά μου!... Πάρτο και φύγε!... Αχ, τό ώρικήτητα αυτό, άχρειέ!... Αλλοίως θα σ' επιγιά!

Ο Βενεδέτο κοιτούσάθηκε έκουαμένος. Καί μουρμούρισε πάλι:

—Μά δέν κατάλαβες τί σου είπα;... Πάμε!... Έδώ ύπάρχει τό εκατομύριο!

Μιά φριχτή θλαστήμια όργής ζέφυγε τότε άπ' τά χε.λη του Σανσέλιο. Έσκυψε, τράβηξε θεία άπ' τήν πληγή του πύματος τό αιματολούστο μαχαίρι, τό άκούμπησε άγρια στό λαϊμό του Βενεδέτο και ξαναούρλιαξε:

—Κρεμόνιο από δω, σου είπα!... Είδεμή!... Καί σκούνησε κάπως θεία τή σπασμένη μά κωφερή αιχμή του μαχαίριού, άπάνω στις σάρκες του άποτροπιαίου μητροκίου.

Έντρομος ό Βενεδέτο, μην μπορώντας γιά εξήγηση τή άκατανόητο—γιά τήν καταθώνια ψυχή του—στόλό του Σανσέλιο, έσφιξε σπασμωδικά στήν άγκαλιά του τό πολύτιμο χρηματοκιώθιο... κι ό ώρμησε όλοταχός πρός τή σκάλα. Ο Σανσέλιο θγήκε ως έξω και τόν παρακολούθησε κρατώντας ένα ξύλο στό χέρι και θλαστημώντας...

ΙΘ'.

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ !

Άπ' τήν άπαίσια έκείνη νύχτα του φόνου τής κυρίας Δαγκλάρ πέρασαν δέκα ήμέρες...

Κατά τό σούρουπο τής δεκάτης ήμέρας κι άνάμεσα στό μουγκρητά τής τρικυμίας, ένα τρικάρτο αλλά μικρό κι άλαφρό καράβι, χοροπηδούσε άπότομα άπάνω στό κύματα τής Μεσογείου.

Ο άέρας φυσούσε με λύσσα. Όγκοι πελώριοι νερού, σχηματίζοντας άπάνω στό σκάφος, τό συντάραζαν και του είχαν σπάσει κιόλας τό τιμόνι.

Όρβιος ώστόσο στό κατάστρωμα ό πλοίαρχος Τζεννάδε, ένας άπ' τούς θραυστέρους λαθρεμπόρους τών Ιταλικών άκτών, κολοσσός και στό κορμί και στήν ψυχή, άψηφόσε τήν τρικυμία κι έβιβε

διαρκώς θραχνές διαταγές στους ναυτές: Έπρεπε τό καράβι να σωθή με κάθε τρόπο, γιατί ό χαμός του θα ήταν και χαμός όλοκληρού του πληρώματος.

Ξαφνικά, ένα τεράστιο κύμα κι Ένα λυσσαλέο ρήσημα άνέμου, άπερ γραπτής σφοδρότητας, έσπασαν άπ' τή ρίζα τό μπροστινό κατάρτι. Η όρμή τής πτώσεώς του και τό θάρος του ήσαν τέτοια, ώστε τό καράβι συνταράχτηκε κι Έγειρε έπικίνδυνα πρός τήν άριστερή πλευρά.

Οι ναυτές ζάρωσαν άπ' τόν τρόπο, συμμαζεύτηκαν στή ρίζα του μεσαίου καταρτιού κι άρχισαν να ζητούν τή σωτηρία τους άπ' τούς άγίους. Ο πλοίαρχος είδε τόν κίνδυνο άμέσως, άρπάξε ένα τοεκούρι και με άγρια χτυπήματα έκωψε όλοτελα τό έπικίνδυνο κι άναποδογυρισμένο κατάρτι και τό πέταξε στή θάλασσα.

Τό πλοίο άνακουφίστηκε έτοι κι άρχισε πάλι να παλεύει με τήν τρικυμία, χορηπηδώντας άνάλαφρα στό κύματα. Οι ναυτές όμως, μαρμαραμένοι άκόμη άπ' τόν τρόπο τους, δέν έννοούσαν να κουνήσουν άπ' τή θέσι τους.

—Διαβόλοι!... Παληάνθρωποι! ουρλιαξε τότε ό Τζεννάδε, όρμώνας καταπάνω τους. Ίί ζαρώσατε αυτού, άνα γρηούλες;... Γιατί δέν έκτελείτε τά προστάγματα μου;... Ξέρете ότι όρξω και τή ζωή σας άκόμα, έδώ πάνω στό καράβι;

Και λέγοντας αυτά, άνέμισε τό φοβερό τοεκούρι του σαν να θελε να διαλέξη τίνος θ' άνοιγε στό άδυτό κεφάλι.

—Καπετάνιε, δέν άρνιόμαστε να σ' άκούσομε! μουρμούρισε τότε ό πιο θραυστός άπ' όλους. Άλλά τί τό όφελος να παλεύομε με τήν τρικυμία;... Είμαστε πού είμαστε χαμένοι!...

—Είσατε άνάνθρωποι και γυναικες κι όχι χαμένοι, παληάνθρωποι! μουγκρισε ξανά ό πλοίαρχος. Γιατί χάσατε τό κουράγιο σας, έτοι;... Μήπως δέν είδαμε άλλες φουρτούνες; πού προμερές άπ' αυτή, και τις νικήσαμε;

—Ναί, καπετάνιε, άλλα τότε...

—Τί τότε, μορέ;... Άποτελείσε αυτό πού θέλεις να πής, άλλους σου ζεσκιώ τό κεφάλι!

Κι ό καπετάν-Τζεννάδε σήκωσε τό τοεκούρι του άπειλητικά. Ο ναυτής, έντρομος άπ' τήν τρικυμία άλλα κι άπ' τήν άπειλή, σταυροκοπήθηκε και ψιθύρισε:

—Τότε, καπετάνιε μου, δέν είχαμε τό διάβολο μέσα στό καράβι μας...Κι Έτοι τά θυγάγαμε πέρα και με τις χειρότερες φουρτούνες!... Ένώ τώρα...

—Ε, τί τώρα;

—Τώρα ύπάρχει ό Σατανάς στό καράβι μας, καπετάνιε!

Κι ό τρομοκρατημένος ναυτής, καθώς κι όλοι οι άλλοι—πρωληπτικοί σαν Ίταλοί πού ήσαν—άρχισαν να σταυροκοπιόνται.

Ο καπετάν-Τζεννάδε έννοιωσε άθελο ρίγος στό κορμί του. Έπηρεασμένος κι αυτός τώρα, άπ' τήν δημαδική δεισιδαιμονία του πληρώματός του, ξαναρώτησε:

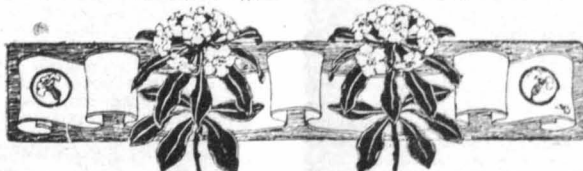
—Μηλίστε, μορέ!... Ποιός είν' αυτός ό σατανάς πούχομε στό καράβι;

Ο ναυτής άπλωσε τό χέρι του πρός τήν πρόννη, έβειξε μια άνθρώπινη σιλουέττα εξαπλωμένη έκεί στό κατάστρωμα και ψιθύρισε:

—Νάτος!... Έκείνος έκεί ό έπιθάτης σου, καπετάνιε!... Είνε τόσο γροσουόςης, τόσο κολασμένος, ώστε ούτε ό Θεός ούτε ό Διάβολος θα μπορούσαν να μάς σώσουν, όσο θα τόν έχομε άπάνω στό καράβι!...

—Νά τόν πετάχομε στή θάλασσα, καπετάνιε! πρόσθεσε ένας άλλος ναυτής.

Πραγματικά, στό άμυδρο φως του σούρουπου, φανόνταν έκεί στό κατάστρωμα τής πρόννης εξαπλωμένος ένας άνθρώπος. Τό πρόσωπό του δέν φανόνταν. Άλ-

λά τα σφιγμένα μπράτσα του άγκάλιαζαν κάτι το δγκώδες σαν δέμα, το οποίο ήταν καλοτυλιγμένο με διάφορα κουρέλια. Έξανθλημένος άπ' τόν φόβο κ' άπ' τήν τρικυμία ο άνθρωπος αυτός, άσφαλός ούτε έβλεπε, ούτε άκουγε τίποτα γύρω του. Μονάχα, κ' άπό καιρό σέ καιρό, νευρικοί σπασμοί συγκλόνιζαν τό κορμί του.

—Ποιάς!... Έκείνος εκεί; έπλε τότε ο πλοίαρχος; άνασχηκόντας περιφρονητικά τούς ζωμούς του. Μήν είστε άνόητοι, φίλοι μου!... Σε τί μπορεί νά μάς θλάση ή νά μάς γρουσουζέψη ο άνθρωπος εκείνος;

—Νά, καπετάνιε μου, δέν θά τόν πρόσεξες, φαίνεται, τήν ώρα που τόν δεχόσουν στό πλοίο! Ξανάπε φοβισμένα ο πρώτος ναύτης. Δέν είδες, ότι είχε άματα άπάνω του;

—Και μ' αυτό, τί; δέικοψε ο πλοίαρχος.

—Και δέν είδες έπίσης, ότι είχε τά μαλλιά του κεφαλιού του ζυριμένα σύρριζα, όπως συνήθιζαν εκεί κάτω;

—Πού έκει κάτω, μωρέ; ξεφώνισε άνυπόμονα και τραχειά ο γιγαντόκορμος άρχιλαβρόμορος.

—Νά, καπετάνιε μου!... Έκει, στό κάτεργο!

Ο καπετάν-Τζεννάδε έμμηξε γέλια βροντερά, τά όποια άντήχσαν άπείσια μέσα στην κοσμοχαλασία τής τρικυμίας. Ύστερα είπε μέ σαρκασμό:

—Μπα... Καί σαν θγήκε άπ' τό κάτεργο ο έπιθάτης μου, αυτό τί σάς περάζει;... Με τόν άλήθεια, παλληκάρια μου, πολλή μυιγιάγχατοι και θεοφοθύμιοι μου γινήκατε, τώρα τελευταία!... Στο κάτεργο, λέει!... Κι' όμως άρκετοι άπό σάς και μέ τό κάτεργο είχαν κάποτε στενές γνωριμίες και τά καμώματά τους έπίσης ανάταξια γιά τό κάτεργο ενέ!... Νά, έού, παραδείγματος χάριν, Πιέρ, μου φαίνεται ότι...

Ο Πιέρ στήλωσε άγέρωχα τό κορμί του και δέικοψε τόν πλοίαρχό του, λέγοντας:

—Έ, ναί!... Σκότωσα κάποτε έναν τελανοφύλακα!... Και τί μ' αυτό, καπετάνιε μου;... Αθρόμπορος είμαι, οι τελανοφύλακες μέ κυνηγούνε, υπερασπίζομαι κ' έγω τό τομάρι μου, όπως μπορώ!

—Καλά!... Καλά!... δέικοψε ο πλοίαρχος μέ ειρωνεία. Άμ' έού, Ροζάριο;

—Έ, σκότωσα θέβαια κ' έγώ! μουρμούρισε δισταχτικά ο Ροζάριο. Μά τδκαμα άπό έρωτική έκδικία!... Έγκλημάτσια άθελά μου!

—Απλάδι, όλοι μάς ποιάς λίγο, ποιάς πολύ-τά δικαιολογούμε ώραία!... ξεφώνισε ο πλοίαρχος. Και μέ τή φάρα που πήραμε, θά θυγούμε όλοι σαν άκακες περισσότερές!... Κι' εκείνος εκεί ο ξεπλωμένος επιθάτης, τί διάβολο άραγε νάκανε; Σιωπή θαθεία άκολούθησε τήν έρώτησι αυτή τσί πλοίαρχου. Άκουγόταν μονάχα ο πένθιμος θρήνος τού άνέμου, τό μουγκρητό τών άφρισμένων κυμάτων και τό άνατριγιαστικό τρίξιμο τού συνταραγμένου άπ' τή φορτούνα καρναβιού...

Τέλος, ένας άπ' τούς ναύτες ψιθύρισε, κάνοντας πάλι τό σασπόρο του:

—Δέν ξέρουμε τί είδους έγκλημα έκανε, καπετάνιε. Δέν είμαστε μέσα στην ψυχή του, γιά νά ξέρουμε!... Μά θά δσκιζόμαστε σίγουρα, ότι ο άνθρωπος αυτός θάχη φριχτά έγκληματήσει... Το κακούρηγμα του θά εννε άπό κείνα, που δέν τά συγχωρεί ο Θεός μέ κανένα τρόπο!... Νά, γι' αυτό κ' ο Θεός θάδλθηκε νά θουλιάζη τό καράβι!... Είμαστε χαμένοι, καπετάνιε!...

Και πραγματικά, σαν νά έπαλήθευε κιόλας ή πένθιμη αυτή προφητεία, ο άέρας δυνάμωσε φρικαστικά τήν όρμη του, ή νύχτα έπεφτε γρηγορη και σκοτεινή, κ' ή θάλασσα μάνιαζε σαν ξετρελλαμένη. Κάθε τόσο, ύγρα θάρατρα άνοιγότουσαν πάλι στό συνεπαρμένο φτωχό καράβι, άπειλούσαν νά τό ρουφήσουν μέ δίψα και κάθε χειρισμός τών ναυτών ήταν άδύνατος άπάνω στό πλαγιαστό και γλυστερό κατάρωμα...

Ο καπετάν-Τζεννάδε σταύρωσε μοιρολατρικά τά χείρ του και στρήχηκε γερά κ' αυτός κάτω, γιά νά ιην άναποδογυριστή.

Άρχισε νά σκέπτεται... Πρό τσεσάραν ήμερών, θρισκόταν στό γαλλικό λιμάνι Σαιν-Τροπέζ άραγμένος κρυφά, γιά κάποια λαθρεμπορική ύπόθεσι. Κατά τό σούρουπο, τό παρουσιάστηκε ένας άνδρωπος, ο όποιος τού πρόσφερε ένα τεράστιο ποσό—πέντε χιλιάδες χρυσά φράγκα!—γιά νά τόν πάρη στό καράβι του μυστικά και νά τόν μεταφέρει στό Ιταλικό έξωφωσ.

Ο άνθρωπος εκείνος είχε μέ άπείσια φοισιογνώμα. Κι' ο κα-

πετάν-Τζεννάδε θυμόταν καλά, ότι προσπαθούσε—ο άνθρωπος αυτός—νά κρύβη τό πρόσωπό του.

—Ω, θά ήταν εξάπαντος ένας δραπέτης τού κατέργου!... Μά τί τόν έμελε γι' αυτό, τόν καπετάν Τζεννάδε;

Δέχτηκε λοιπόν τήν πρότασι τού δραπέτου αυτού και πληρώθηκε προκαταβολικά τής πέντε χιλιάδες φράγκα του σέ χρυσά λουδοβίκα.

Ύπερκομο τό ποσόν!... Κι' άείζε τόν κόπο!... Γιά μόνες τού άποσκευές ο άγνωστος δραπέτης είχε ένα δέμα, κατά σαν μικρό ξύλινο μπαούλο, τυλιγμένο καλά μέ κουρέλια.

Χωρίς νά τού άπειυθύνη έλλη έρώτησι, ο καπετάν-Τζεννάδε, τόν πήρε μαζί του και τόν άνέθεσε στό κρυφοραγμένο πίσω άπ' τούς θράχους τού λιμανιού καράβι του. Ο άγνωστος ξεπλώθηκε τότε στο κατάρωμα, σκυθρωπός και θουδός.

Και όταν τό καράβι θγήκε άπ' τά γαλλικά νερά—κ' ή έπλεε τώρα πρds τις σίγουρες Ιταλικές θάλασσες—τότε ο καπετάν-Τζεννάδε είδε τόν επιθάτη αυτόν, νά τριβή τά χέρια του μέ άτέραντη άνακούφια!... Ώστε δέν είχε άπατηθή ο πλοίαρχος στις πρώτες του ύποψεις; Ο μυστηριώδης επιθάτης τού ήταν δραπέτης τού κατέργου!

Όσο προχωρούσε όμως στις σκέψεις του ο πλοίαρχος, τόσο κ' άρχιζε ν' ανατριχιάζει; Ναί, ήταν φανερό, ότι άπ' τή στιγμή που πάτησε τό πόδι του στό καράβι ο άνθρωπος αυτός, θαρείά 'γρουσουζιάς' ξεπολώθηκε άπότομα!... Πρόσεξε τώρα ο πλοίαρχος—όπως τό είχαν προσέξει άπό πριν οι άφελείς τού ναυτές—ότι ή κακοτυχία κυνηγούσε τό καράβι στό ταξείδι του αυτό!

Ξεαικραίνοντας άπ' τις γαλλικές άκτές τό καράβι, έμπλεξε σέ μία φορτούνα, σφοδρή θέβαια, αλλά πολύ πιό ήμερωμένη άπό κάτι έλλες άγριοφυτόνες τού παρελθόντος...

Κι' όμως, ενώ τότε τής νίκησε άθικτο τό πλοίο, τώρα τά μισά πανιά του είχαν άρπαχτή ή ξεσοκστή άνεζήγητα άπ' τόν άέρα!... Ύστερα, έσπασε και ο στερεωτάτος μοχλός τού τιμονιού κ' έμενε έτσι τό σκάφος τελείως άκυβέρνητος!... Κατώρα, έπιασε ξεφηνικά κ' ένα κατέρτασι!

Κ' ή φορτούνα, όσο πήγαινε και μάνιαζε, στά άσυνήθιστα—σέ τέτοιες κοσμογαλασιές—νερά εκείνα τής Μεσογείου!

Ώ, τίποτε άπό αυτά δέν είχε προσέξει στην άρχή ο καπετάν-Τζεννάδε. Άπορροφημένος νά νικήση και πάλι τή φορτούνα, δέ είχε δώσει προσοχή στα Ιδιαίτερα αυτά 'γρουσουζικάς σημάδια!

Μά τώρα έβλεπε, ότι οι ναύτες του—φίλοι του, σύντροφου του πιστού κ' άγαπημένου στό επικίνδυνο έπάγγελμα του—είχαν δίκη!... Και σαν Ιταλς προληπτικός κ' αυτός πειθόταν τώρα ότι ο δραπέτης, εκείνος επιθάτης τού, ήταν ή

μόνη άφορμή τής δικαίας όργης τού Ύψιστου!

Τινάχτηκε ζωηρά ο καπετάν-Τζεννάδε, σήκωσε τό πρόσωπό του και κτύπησε κατάματα τόν ύποπλοίαρχο τού καραβιού.

—Τί λές έού γιά δλ' αυτά, Μέλο; τού είπε μέ άργή φωνή.

Ο Μέλο, ένας σκληροπρόσωπος και ρωμαλεωτάτος κολλοσός, άνασχηκώς τούς πλατείε του ζωμούς και άποκρίθηκε θραγνά:

—Καταλαβάνω τί θέλεις νά πής, καπετάνιε!... Νά, άκού!.. Άρχίζουμε νά καταπινομε νερά!

Πραγματικά, ένας ναύτης τού άμπαριού ξεφώνιζε τή στιγμή εκείνη:

—Τις άντλίες!... Γρήγορα, τις άντλίες!... Θά θουλιάζουμε! Πάιρνε νερά τό άμπάρι!...

Ο καπετάν-Τζεννάδε διστασε. Δέν κρατούσε ή Ιπποτική—παρά τό κακό έπάγγελμα του—ψυχή του, νά θουσιάζ τόν δραπέτη. Προτιμούσε ο μεγαλόφρων αυτός άλιθριος και λαθρέμπορος, νά πνιγ ή μαζί μέ τό καράβι του, παρά νά διατάξ τόν χαμό τού άχρείου εκείνου, ο όποιος πλήρωσε κ' ήμπιστεύτηκε τόν έαυτό του στην προστασία τού πλοίαρχου.

Άλλά ο Μέλο ήταν μακρυνά τώρα. Άφελήθηκε άπ' τόν στιγμή αυτόν διαταγμό τού καπετάνιου του, τόν άφρο σκυφτόν και συλλογισμένον άκόμα, και γνέφοντας στον Ροζάριο, γλόστρησε άπαρατήρητος μακρυνά...

Ένα ξεφηνικό μουγκρητό τρόμου άκούστηκε τότε. Ένα πάφλασμα κορμιού που γκρεμίζεται στό νερό, άκολούθησε κατόπι. Ο καπετάν-Τζεννάδε σήκωσε τό κεφάλι του, σκριτάντας άπότομα!

—Έμπρός, λοιπόν, άθλιε!... φώνάζε ο Άνσέλμο στον Βενεδέτο.

Μά ήταν άργα πειά: 'Ο Μέλο με τόν Ροζάριο είχαν άρπάξει τόν Βενεδέτο—γιατί εκείνος ήταν ό «γρουσουζής» έπιβάτης— και τόν σήκωσαν ψηλά. Τόν άνέμισαν κατόπι άστραπιασία και τόν τίνεζαν στη μαύρη θάλασσα μαζί με τό κιβώτιό του...

Κ'. Ο ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΣ

Ή Μεσόγειος, γαλήνια, κάπως γκριζόχρωμη όμως κάτω άπ' τόν χειμωνιάτικο ούρανό, φρικιούσε άνάλαφρα άπ' τό χείδι μιάς τσουχητής θαλασσινής αύρας.

Άπάνω στην έπιφάνεια της έτρεχε τώρα, με χαριτωμένους έλιγμούς γλάρο, μιά κομψή μονοκάταρτη θαλαμηγός. Τά κατάλευκα φουσκομαμένα πανιά της, τήν άνάγκαζαν νά πλέη με ταχύτητα θαυμαστή.

Όρθιος τό κατάστρωμα της θαλαμηγού εκείνης, στεκόταν ένας γιγαντάσματος άλλα ίσοζός άνδρας, χωρίς καπέλλο στό κεφάλι του. Τό ρωμαλέο, νευράδες κορμί του, τό ύψος ένας μακρός μανδύας.

Μέ τά υπράσσω του σταυρωμένα μπρός στό πλατύ του στήθος, βύθιζε τό διαπεραστικό του μάτι στό κύματα, παρακολουθούσε τό γρήγορο φερούσιμα της θαλαμηγού άπάνω τους, και πότε-πότε έπεφτε σέ ούλλαγή.

Τί νά σκεπτόταν άραγε ό άνθρας ατός;

Ξαφικά, ένα χέρι άκούμπησε στόν ώμο του. Ήταν μιά νεαρά γυναίκα έξαισίας καλλονής, ή όποια είχε ρθή άπαρατήρητη και στεκόταν πλάι του. Ήταν Έλληνίς, φορούσε τή γραφικωτάτη στολή τών γυναικών της Ήπειρου και λεγόταν Χάϊδω.

Ό ψηλόκορμος άνδρας έύπνησε άπότομα άπ' τούς ρεμθασμούς του. Γύρισε τό κεφάλι του κατοσουφιασμένος, έτοιμος νά έπιπλήξη τραχειά εκείνον πού τόν ένώλησε.

Άλλά μόλις είθε τή θελκτική αότη γυναίκα, ή ματιά του έλαμψε άπό τρυφερή στοργή και χαμόγελο χαράς φάτις τό αούστηρό του πρόσωπο. Άπλωσε τά χέρια του, έσφιξε σ' αúτά τό άραίο κεφάλι της και της φίλησε τά γυαλιστερα μάλλια.

—Σ' άγαπώ! τού ψιθύρισε εκείνη.

—Κι' έγώ, γλυκειά μου Χάϊδω! της είπε κι' αúτος, πού χαμογελαστός. Καθώς έλέπω μάλισια, δέν σέ πειραξε και πολύ ή τρικυμία!.. Τή φοθήθηκες όμως λίγο, έ;

—Κοντά σου δταν είμαι, δέν φοβομαι τίποτα άπόλυτως! Έξανάπε ή άρσία Έλληνίς. Σέ λατρεύω, φίλε μου... Κι' όταν εσύ επαγρυπνείς για μένα, τότε τίποτε δέν με τρομάζει!..

—Ω, μην είσαι παιδί, μικρούλα μου! ψιθύρισε σκεπτικός ό γίγας, χαϊδεύοντας της προστατευτικά τό κεφάλι. Τί μπορώ νά κάνω έγώ, όταν όλα τά στοιγια άφηνάσουν;... Μήπως ή Φοίς δέν εινε πιο δυνατή άπ' τόν άνθρας;

—Ναι, αλλά πιο πάνω άπ' τή Φοίς εινε ό Θεός! είπε μ' έκσταση ή Χάϊδω. Κι' ό Θεός ποτέ δέν σ' εγκατέλειψε, γιατί πάντα τό Δίκαιο και τό Μεγάλο και τό Καλό ζήτησε στη ζωή σου!

Ό άνθρας ατός—ήταν ό κόμης Μοντεχρήστος—αύναξε με κάποια θλίψη και δέν άποκρίθηκε. Έσκιψε τό κεφάλι του, έμεινε σιωπηλός λίγες στιγμές κ' όστερα ψιθύρισε:

—Σέ μιά ώρα θάχουμε φτάσει πειά; μικρή μου Χάϊδω... Τό κοπισατικό ταξειδι μας θά τελειώσει.. Προισθανόμουν θέβια τόν κίνδυνο της τρικυμίας, αλλά ήταν άπόλυτη άνάγκη νά επειχρήσω τό ταξειδι μας αúτο!

—Ναι, ξέρω! άποκρίθηκε εκείνη. Σέ μιά ώρα θάχουμε φτάσει στη νήσο του «Μοντεχρήστου»!.. Μοϋ τό φανέρωσε άπό προγες αúτο, άγαπημένο μου!.. Μην ξεχνάς όμως, ότι μοϋ όποσέθηκες και κάτι άλλο: Ότι μόλις φτάσουμε στη νήσο, θά μοϋ άποκαλύψω τό μυστήριο της ζωής σου!.. Ναι, ή καρδιά μου πού σέ λατρεύει, έχει μαντέψει ήδη πός άγριες θλίψεις έχουν πικράνει τό παρελθόν της μυστηριώδους ζωής σου!..

—Θά τηρήσω τήν υπόσχεσί μου, άγαπημένη μου... Θά σου τά πώ όλα, όλα δσα θραίνουν τή συνείδησί μου και θά σου ζητήσω νά με κρίνεις...

—Νά σέ κρίνω έγώ;... Έγώ ή άμάθητη, έγώ πού είμαι ένα

παιχνιδάκι, μπρός στην έπιβλητική σου ύπαρξι;... Και είμαι άξία έγώ, νά κρίνω και νά δικασώ πράξεις ένός άνθρώπου τόσο άνωτέρου άπ' τούς άλλους κι' από μένα;

Τό αούστηρό και κυριαρχικό πρόσωπο του Μοντεχρήστου φάνηκε νά σκιάζεται περισσότερο από κρυφόν πόνο. Φίλησε με τρυφερότητα τό χέρι της νεαρής γυναίκας, τήν κύταξε κατάματα και της είπε με σοβαρή φωνή:

—Άκουσε, μικρούλα μου... Έκείνος πού δέν άμάτηξε ποτέ του ύπως εσύ, εκείνος πού ποτέ ή ψυχή του δέν τάράχτηκε από σκέψεις ποιητές, όπως εινε ή δική σου ψυχή, εκείνος μονάχα εινε ό φυσικός δικαστής ένός άνθρώπου, τού όποιου ή συνείδησις δέν εινε ήσυχη, όπως ή δική μου!... Ναι, μικρούλα μου Χάϊδω. Θά με άκούσης, κι' άν θρής σωστές τις μέχρι τώρα πράξεις μου, τότε θά πειστώ πραγματικά ότι ό Θεός ήταν σύμφωνος μαζί μου!... Ναι, άκούγοντας τήν έπιδοκιμασία της μέχρι τώρα ζωής μου άπ' τό άγνό σου στόμα, θά μοϋ φανή ότι τήν άκούω άπ' τό στόμα του Καλού Θεού!

Τή στιγμή εκείνη, τούς πλησίασε ένας ναύτης. Στάθηκε με σεβασμό, έβγαλε τόν θαλασσινό «κόνα» του κι' είπε:

—Κύριε κόμη, σέ λίγο φτάνουμε στό νησάκι «Μοντεχρήστος»! Νά μπούμε στό λιμάνι τού ή νά βουόμμε στό άνοιχτά και νά εξακολουθήσουμε τό ταξειδι;

—Νά μπούμε στό λιμάνι, Ζάκ! άποκρίθηκε ό κόμης Μοντεχρήστος. Στό νησί μου σκοπεύω νά πάω κι' αúτο εινε τό τέρμα τού ταξειδιού μου! ΉΑ!... Και κάτι άλλο, άκόμη: Έσύ και τό πλήρωμα θά μείνεις άπάνω στη θαλαμηγού.Θά με συνοδεύσουν στην άποθίβασι κι' ό Μπρετότσι κι' ό Άλλης!... Άλλωστε, μονάχα λίγες ώρες ύπολογίζω νά μείνω στό νησί... Πήγαινε τώρα, Ζάκ... Δυνάμωσε όσο μπορείς τήν ταχύτητα τού πλοίου και στείλε μοϋ τόν Άλλη έδω!

Ό Ζάκ ύποκλήθηκε κι' έφυγε για νά δώσει τις σχετικές διαταγές.

Λίγες στιγμές άργότερα, φάνηκε στό κατάστρωμα διαστικός ό θαυμασίος αúτος Μαύρος της Νουβίας. Ήταν θουβός, αλλά τά φλογερά του μάτια είναν τόση νοημοσύνη, ώστε έμυλοσαν κυριολεκτικώς κι' άναπλήρωναν έτσι τή άκρωτηριασμένη γλώσσα του.

Στάθηκε μπρός στόν κύριό του, άφωσιωμένος σ' αúτον και περίμενε τις διαταγές του, πάντα, σάν ένα πιστό σκυλί.

Ό κόμης Μοντεχρήστος τόν κύταξε με στοργή και τού είπε, τονίζοντας μιά-μιά τις

λέξεις:

—Έξετέλεσε όλες τις παραγγελίες μου;

Ό Άλλης σταύρωσε τά χέρια του στό στήθις του κι' έγνεψε «σι!» μ' ένα κίνημα τού κεφαλιού του.

—Ξέρεις όμως, ότι κινδυνεύεις έτσι τή ζωή σου; Ξανάπε ό κόμης.

Ό πιστός ύπηρέτης επανάλαβε τό ΐδιο σημείο, ένώ τά μάτια του έλαμπαν, άφωσιωμένος σ' άντιμετώπιση και τούς πού άγριους άκόμη κινδύνους, πός χάριν τού λατρευτού κυριού του.

—Καλά!.. Πήγαινε! τού είπε τότε, ό κόμης

Ό Άλλης ύποκλήθηκε κι' έφυγε, ένώ ή Χάϊδω τρομαγμένη—άπ' τόν διάλογο πού άκουσε—μουρμούρισε στόν Μοντεχρήστο, άγκαλιώνοντας τον:

—Μέ φοβίζεις, άγαπημένο μου!.. Τι συμβαίνει;... Θά ήταν σωστή συμφορά, άν χάναμε τόν φτωχό αúτον Μαύρο!... Σού εινε τόσο άφωσιωμένος!

—Ήούγασε, μικρή μου!.. Κανένας κίνδυνος δέν Άπειλεί ποτέ έκείνον πού κάνει πάντα τό καθήκον του!..

Ένωταμετά, ή «Άλκυών», όπως άνομαζόταν ή θαλαμηγός, πετόσε κυριολεκτικώς άπάνω στό άσπρογάλαζα κύματα, με δυναωμένη τήν ταχύτητα της.

(Άκολουθεί)

Χάϊδω και Μοντεχρήστος